

คำวินิจฉัยของ นายสุจิต บุญบงการ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๘๖/๒๕๕๘

วันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๕๘

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลย (นายสหัส ตริทิพบุตร กับพวก) ในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๑๒๖๐๕/๒๕๕๔ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐)

ข้อเท็จจริง

กองทุนรวมเอเชียรีคอปเวอริ์ ๓ โดยนายชนากม จิวจินดา หรือนายสมชาย ศิริระพร หรือนางกชมนพร บำเพ็ญนรกิจ ผู้รับมอบอำนาจช่วง เป็นโจทก์ฟ้อง นายสหัส ตริทิพบุตร ที่ ๑ และนางธนุช ตริทิพบุตร ที่ ๒ เป็นจำเลยต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เป็นคดีหมายเลขดำที่ ๑๒๖๐๕/๒๕๕๔ ในฐานะผิดสัญญากู้เงิน คำประกัน บังคับจำนอง โอนสิทธิเรียกร้อง จำนวนทุนทรัพย์ ๖,๓๐๕,๗๔๓.๘๖ บาท สรุปได้ว่า

๑. โจทก์เป็นนิติบุคคลประเภทกองทุนรวมตามพระราชบัญญัติหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยมีบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนกสิกรไทย จำกัด เป็นผู้จัดการกองทุนรวมรับผิดชอบการดำเนินงานของโจทก์

๒. จำเลยเป็นลูกค้าและเป็นลูกหนี้ของบริษัทเงินทุน ซีรชียทรัสต์ จำกัด ประเภทเงินกู้ โดยเมื่อวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๓๖ จำเลยได้ตกลงทำสัญญากู้เงินกับบริษัทเงินทุน ซีรชียทรัสต์ จำกัด จำนวน ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท และตกลงชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๑๗ ต่อปี หากมีประกาศให้เปลี่ยนแปลงอัตรดอกเบี้ยให้สูงขึ้น จำเลยยินยอมให้บริษัทเงินทุน ซีรชียทรัสต์ จำกัด เปลี่ยนแปลงอัตรดอกเบี้ยให้สูงขึ้นได้ทันทีโดยไม่ต้องบอกกล่าวให้จำเลยทราบก่อน และจำเลยตกลงชำระเงินต้นพร้อมด้วยดอกเบี้ยให้กับบริษัทเงินทุน ซีรชียทรัสต์ จำกัด เป็นงวดๆ จำนวน ๖๐ งวด เริ่มชำระงวดแรก วันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๓๖

๓. จำเลยที่ ๒ ได้ตกลงทำสัญญากู้เงินการชำระหนี้ที่จำเลยที่ ๑ มีต่อบริษัทเงินทุน ซีรชียทรัสต์ จำกัด โดยยอมรับผิดอย่างลูกหนี้ร่วม และจำเลยที่ ๒ ได้จดทะเบียนจำนองที่ดินพร้อม

ตั้งปลูกสร้างไว้ต่อบริษัทเงินทุน ซีรชัยทรัสต์ จำกัด เพื่อเป็นประกันหนี้ที่จำเลยมีอยู่ในขณะจำนองและหรือที่จะมีในภายหน้า ในวงเงินจำนอง ๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท

๔. ภายหลังจากจำเลยที่ ๑ ได้ทำสัญญากู้เงินและได้รับเงินกู้ไปจากบริษัทเงินทุน ซีรชัยทรัสต์ จำกัด ครบถ้วนแล้ว จำเลยมิได้ชำระหนี้ต้นเงินและดอกเบี้ยตามที่กำหนดไว้ในสัญญาให้แก่บริษัทเงินทุน ซีรชัยทรัสต์ จำกัด จนกระทั่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังมีคำสั่งให้บริษัทเงินทุน ซีรชัยทรัสต์ จำกัด ระงับการดำเนินกิจการและได้ปิดกิจการถาวรในเดือนธันวาคม ๒๕๔๐ โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลและชำระบัญชีขององค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ปรส.) และโจทก์เป็นผู้ซื้อและรับโอนสิทธิเรียกร้องในสินทรัพย์สินเชื่อพาณิชย์ และสินเชื่ออื่นบางส่วนจากบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ผู้ขายซึ่งถูกปิดกิจการ รวมทั้งหนี้สินที่จำเลยมีอยู่กับบริษัทเงินทุน ซีรชัยทรัสต์ จำกัด ด้วยโจทก์จึงเป็นผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องในหนี้สินที่จำเลยมีอยู่กับบริษัทเงินทุน ซีรชัยทรัสต์ จำกัด โดยชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ได้ติดตามทวงถามให้จำเลยทั้งสองชำระหนี้ให้แก่โจทก์หลายครั้งแล้ว แต่จำเลยทั้งสองก็ยังคงเพิกเฉย โจทก์จึงต้องฟ้องจำเลยทั้งสองต่อศาล

จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ยื่นคำให้การ ปฏิเสธฟ้องของโจทก์และต่อสู้ว่า เนื่องจากในช่วงระยะเวลาที่ผ่านมา ประเทศไทยประสบปัญหาวิกฤตทางเศรษฐกิจอย่างร้ายแรง อันเป็นพฤติการณ์ที่ทำให้ไม่มีการชำระหนี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๐๕ และมาตรา ๒๑๕ เป็นเหตุให้จำเลยไม่ได้ตกเป็นผู้ผิดนัดและหลุดพ้นจากการชำระหนี้ มีความชอบธรรมที่จะได้รับการรับรองและคุ้มครองสิทธิตามรัฐธรรมนูญและตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ นอกจากนั้นจำเลยยังได้แย้งว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ

จำเลยทั้งสองยื่นคำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ได้แย้งว่า พระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มีผลใช้บังคับ เมื่อวันที่ ๕ มิถุนายน ๒๕๔๔ มีผลทำให้สินทรัพย์ด้อยคุณภาพ หรือสิทธิเรียกร้องของสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ที่รัฐ หรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย ถือหุ้นเกินร้อยละ ๕๐ ของหุ้นทั้งหมด ต้องโอนเข้าบริษัทบริหารสินทรัพย์ไทย (บสท.) ตามพระราชกำหนดการบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๐ ส่วนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพอื่น ๆ ที่รัฐหรือกองทุนเพื่อการฟื้นฟูและพัฒนา ระบบสถาบันการเงิน ธนาคารแห่งประเทศไทย ไม่ได้ถือหุ้นอยู่ด้วย จะโอนเข้า บสท. ได้ต้องมีคุณสมบัติตามพระราชกำหนด

บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ จึงมีผลทำให้ลูกหนี้เสียสิทธิเข้า บสท. เป็นการเลือกปฏิบัติขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ และมีผลทำให้บพัญญุติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๗ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ ซึ่งเป็นบทบัญญัติว่าด้วยการรับรองสิทธิขั้นพื้นฐาน และรับรองสิทธิส่วนบุคคลให้มีความเท่าเทียมกันในทางกฎหมาย ไม่สามารถบังคับใช้ได้ ดังนั้น หนี้ต่อคุณภาพในคดีนี้และหนี้อื่น ๆ ทั้งประเทศต้องโอนเข้า บสท. ตามมาตรา ๓๐ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔

จำเลยทั้งสองโต้แย้งต่อไปอีกว่า มาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่กเว้นรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิบุคคลตามกฎหมาย และขัดต่อสิทธิขั้นพื้นฐานที่บุคคลได้รับเท่าเทียมกัน ซึ่งในทางกฎหมายจะเลือกปฏิบัติมิได้ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ดังนั้นมาตรา ๑๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ จึงขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑ ถึงมาตรา ๔ มาตรา ๒๖ ถึงมาตรา ๓๐ และมาตรา ๔๘ อันเป็นหลักมนุษยธรรม และเป็นหลักสากลที่รองรับสิทธิบุคคล ต้องด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๖ ไม่มีผลบังคับใช้ได้ จึงขอให้ศาลส่งคำโต้แย้งให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ ว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิเคราะห์คำร้องและคำให้การของจำเลยแล้วเห็นว่า ตามคำร้องของจำเลยซึ่งขอให้ศาลส่งคำร้องให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยนั้นเป็นไปตามเงื่อนไขและหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกำหนด ทั้งจากการตรวจสอบไม่พบว่าตามพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ ซึ่งจำเลยอ้างว่าขัดแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ นั้น ได้เคยมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญมาก่อน จึงให้มีหนังสือถึงสำนักงานศาลยุติธรรมเพื่อดำเนินการส่งคำร้องพร้อมคำฟ้องและคำให้การของจำเลยในคดีนี้ เพื่อดำเนินการส่งศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยต่อไป

ข้อวินิจฉัย

ประเด็นที่ต้องวินิจฉัยมีว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน

ชายและหญิงมีสิทธิเท่าเทียมกัน

การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคลเพราะเหตุแห่งความแตกต่างในเรื่องถิ่นกำเนิด เชื้อชาติ ภาษา เพศ อายุ สภาพทางกายหรือสุขภาพ สถานะของบุคคล ฐานะทางเศรษฐกิจหรือสังคม ความเชื่อทางศาสนา การศึกษาอบรม หรือความคิดเห็นทางการเมืองอันไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะกระทำมิได้

มาตรการที่รัฐกำหนดขึ้นเพื่อขจัดอุปสรรคหรือส่งเสริมให้บุคคลสามารถใช้สิทธิและเสรีภาพได้เช่นเดียวกับบุคคลอื่น ย่อมไม่ถือเป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมตามวรรคสาม”

พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ บัญญัติว่า “บสท. จะรับโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์อื่นนอกจากที่กำหนดไว้ในมาตรา ๓๐ ก็ได้ แต่ต้องเป็นสินทรัพย์ที่มีลักษณะ ดังต่อไปนี้

(๑) เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) (๒) (๓) หรือ (๔) ที่มีอยู่ ณ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๓ เฉพาะที่มีทรัพย์สินเป็นหลักประกันการชำระหนี้

(๒) เป็นสินทรัพย์ที่มีลูกหนี้เป็นนิติบุคคลและมีเจ้าหนี้เป็นสถาบันการเงินหรือบริษัทบริหารสินทรัพย์ตั้งแต่สองรายขึ้นไป ไม่ว่าจะมียุทธกรรมดาเป็นลูกหนี้ในฐานะผู้ค้าประกันด้วยหรือไม่ก็ตาม

(๓) มูลค่าของสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามบัญชีของทุกสถาบันการเงินและบริษัทบริหารสินทรัพย์รวมกันสำหรับลูกหนี้แต่ละรายเป็นจำนวนเงินตั้งแต่ห้าล้านบาทขึ้นไป และ

(๔) สินทรัพย์ด้อยคุณภาพนั้นยังมิได้มีความตกลงเป็นหนังสือปรับโครงสร้างหนี้ใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมีได้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ถูกศาลมีคำสั่งให้ความเห็นชอบแผนฟื้นฟูกิจการของลูกหนี้ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายแล้วก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ

ในการรับโอนสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามวรรคหนึ่ง คณะกรรมการจะกำหนดให้รับโอนเฉพาะสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) หรือสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๓) และ (๔) ซึ่งเปลี่ยนไปเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพตามมาตรา ๓๐ วรรคสอง (๑) หรือ (๒) ในวันหรือก่อนวันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับก็ได้”

ผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยได้โต้แย้งว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ด้วยเหตุผลที่ว่า มาตรา ๓๐ วรรคแรก

แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ ให้ความคุ้มครองแก่ลูกหนี้ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินของรัฐ ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์กำกับหนี้หรือไม่ ไม่ว่าจะเป็นบุคคลธรรมดาหรือนิติบุคคลหรือไม่ ไม่ว่าจะมียุทธศาสตร์ร่วมกับสถาบันการเงินเกินห้าล้านบาทหรือไม่ แต่มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดดังกล่าว กลับให้ดุลพินิจแก่บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยว่า จะให้ความคุ้มครองลูกหนี้ของสถาบันการเงินเอกชนหรือไม่อย่างไรก็ได้ หากบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยจะให้ความคุ้มครองลูกหนี้ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินเอกชน ก็คุ้มครองเฉพาะที่มีหลักประกันเท่านั้น หรือคุ้มครองเฉพาะหนี้มูลค่าเกินห้าล้านบาทเท่านั้น ดังนั้นลูกหนี้ที่เป็นบุคคลธรรมดา ลูกหนี้ที่ไม่มีทรัพย์สินไว้เป็นประกัน หรือลูกหนี้รายย่อยต่ำกว่าห้าล้านบาท ไม่ได้ได้รับความคุ้มครองช่วยเหลือจากรัฐเหมือนลูกหนี้ที่เป็นนิติบุคคลของสถาบันการเงินเอกชน ทั้ง ๆ ที่ลูกหนี้ทั้งสองกลุ่มเป็นลูกหนี้กลุ่มเดียวกัน ก็เป็นลูกหนี้สถาบันการเงินเอกชน แต่สถาบันการเงินส่วนหนึ่งแข็งแรง สามารถช่วยตนเองได้ รัฐก็ไม่เข้าไปแทรกแซงช่วยเหลือฟื้นฟูกิจการ จึงไม่เป็นสถาบันการเงินของรัฐ ไม่เป็นภาระให้รัฐต้องแก้ไขลูกหนี้ บุคคลธรรมดาคล้ายเปรียบเสียประโยชน์ หนี้ด้วยคุณภาพในคดีของผู้ร้องมีสถานภาพเช่นเดียวกับหนี้ด้วยคุณภาพที่ถูกโอนสิทธิเรียกร้องไปยังกองทุนต่างชาติในราคาร้อยละ ๒๐ ของต้นเงินตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ๒๕๔๐ - ๒๕๔๑ มีผลทำให้ลูกหนี้เสียสิทธิเข้าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย จากหลักเกณฑ์ดังกล่าวทำให้ประชาชนที่เป็นลูกหนี้ของรัฐและสถาบันการเงินเอกชน ได้รับสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายที่ไม่เท่าเทียมกันเป็นการเลือกปฏิบัติ จึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

จากเหตุผลของผู้ร้องข้างต้น เป็นที่เข้าใจได้ว่า ผู้ร้องต้องการจะโอนหนี้ของตนเข้าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย แต่ไม่สามารถทำได้ เพราะไม่ตรงตามเงื่อนไขที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๑ ดังกล่าว จึงได้โต้แย้งว่า มาตรา ๓๑ ดังกล่าวขัดหรือแย้งรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ เนื่องจากเป็นบทบัญญัติที่คุ้มครองลูกหนี้ไม่เท่าเทียมกัน ในประเด็นนี้พิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ร้องไม่สามารถอ้างเหตุผลดังกล่าวข้างต้นได้ เนื่องจากวัตถุประสงค์ของการจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยตามพระราชกำหนดดังกล่าว เป็นไปเพื่อให้บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยเข้าไปบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น เป็นส่วนหนึ่งของการแก้ไขปัญหาทางเศรษฐกิจโดยของสถาบันของรัฐ โดยโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพบางส่วนมาบริหารเอง เพื่อช่วยสร้างความมั่นคงทางการเงินและเศรษฐกิจของประเทศ มิใช่เพื่อคุ้มครองลูกหนี้ ลูกหนี้ยังต้องมีภาระหนี้ตามกฎหมาย ดังนั้นจึงมิใช่เป็นสิทธิของลูกหนี้ที่จะโอนหนี้

ไปให้บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยบริหารจัดการ แต่เป็นเรื่องของการใช้ดุลพินิจของบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยที่จะเลือกรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของเอกชนมาบริหาร

บทบัญญัติในรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ ที่บัญญัติให้บุคคลได้รับความคุ้มครองโดยกฎหมายเท่าเทียมกัน ห้ามมิให้มีการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมนั้น เพื่อมิให้เกิดความไม่เป็นธรรมและทำให้สิทธิของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้อยู่เท่าเทียมกัน เกิดความไม่เท่าเทียมกันหรือโอกาสที่จะใช้สิทธิดังกล่าวไม่มีความเท่าเทียมกัน มาตรา ๓๑ แห่งพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ เป็นการบัญญัติหลักเกณฑ์การรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินของเอกชน ในการที่รัฐจัดตั้งบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยเพื่อบริหารสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ รัฐย่อมมีอำนาจที่จะกำหนดหลักเกณฑ์ว่าบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยจะรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพประเภทใดบ้าง และขั้นตอนในการรับโอนอย่างไร ลูกหนี้มีสิทธิที่จะโอนหนี้ให้กับบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยได้ หากเข้าหลักเกณฑ์ตามที่กฎหมายกำหนด แต่ไม่สามารถอ้างได้ว่าตนควรได้รับการปฏิบัติโดยบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยอย่างเท่าเทียมกับสถาบันการเงินที่หน่วยงานของรัฐถือหุ้นเกินกว่าร้อยละ ๕๐ คือ ให้บรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทยรับโอนหนี้ของทุกราย อย่างไรก็ตามก็ดีพระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ใช้บังคับกับสถาบันการเงินของเอกชนอย่างเท่าเทียมกัน มิได้มีการเลือกปฏิบัติแต่อย่างใด

ด้วยเหตุผลข้างต้นจึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดบรรษัทบริหารสินทรัพย์ไทย พ.ศ. ๒๕๔๔ มาตรา ๓๑ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐

นายสุจิต บุญบงการ

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ